

ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย

มัทธิว 6:9-15

ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานภาวนาดังนี้...

“**9** ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์ พระนาม
พระองค์เป็นที่สักการะ **10** พระอาณาจักรจงมาถึง พระประสงค์จงสำเร็จใน
แผ่นดิน เหมือนในสวรรค์ **11** โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย
ในวันนี้ **12** โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้า เหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น **13** โปรด
ช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การประจญ แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ **14**
เพราะถ้าท่านให้อภัยผู้ทำความผิด พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ ก็จะ
ประทานอภัยแก่ท่านด้วย **15** แต่ถ้าท่านไม่ให้อภัยผู้ทำความผิด พระบิดาของท่านก็
จะไม่ประทานอภัยแก่ท่านเช่นเดียวกัน” (มธ 6:9-15)

เป็นบทภาวนาสำหรับศิษย์ของพระองค์

- ข้อสั่งเกตประการแรก พระเยซูเจ้าทรงสอนบทภาวนานี้แก่ “บรรดาศิษย์” ดังที่นักบุญลูคาเล่าไว้ในบทที่ 11 ข้อ 1-4
- “วันหนึ่ง พระเยซูเจ้าทรงอธิษฐานภาวนาอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่ง เมื่อทรงอธิษฐานจบแล้ว ศิษย์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า ‘พระเจ้าข้า โปรดสอนเราให้อธิษฐานภาวนาเหมือนกับที่โยห์นสอนศิษย์ของเขาเถิด’” พระองค์จึงตรัสสอนบท “ข้าแต่พระบิดา” แก่พวกเขา
- หมายความว่าคนที่จะสวดบทภาวนานี้ได้ต้องเป็นศิษย์ของพระองค์ก่อน

คุณสมบัติของศิษย์

- พระเยซูเจ้าตรัสกับชาวยิวที่เชื่อในพระองค์ว่า “ถ้าท่านทั้ง หลายยึดมั่น **ในวาจาของเรา** ท่านก็เป็นศิษย์ของเราอย่างแท้จริง ท่านจะ**รู้ความจริง** และความจริงจะทำให้ท่าน**เป็นอิสระ**” (ยน 8:31-32)
- นั่นคือ **ต้องเชื่อ ต้องฟัง ต้องรู้ และต้องเป็นอิสระ**เพื่อจะอุทิศตนแด่ **พระองค์อย่างแท้จริง** จึงจะเข้าใจสิ่งที่กำลังภาวนาหรือวอนขอได้อย่างแท้จริง

พระประสงค์ของพระเจ้าต้องมาก่อน

- ข้อสังเกตประการที่สองคือ บทภาวนานี้แบ่งออกเป็น 2 ตอนตามลำดับ โดยตอนแรกเป็นคำวอนขอ 3 ข้อเกี่ยวกับพระเจ้าและพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ ส่วนตอนที่สองอีก 3 ข้อเกี่ยวข้องกับความต้องการของเราเอง
- ในเมื่อพระองค์ทรงสอนให้เราภาวนาวอนขอตามลำดับดัง กล่าว แสดงว่าสิ่งแรกสุดที่เราต้องกระทำเวลาสวดภาวนาก็คือยกย่องพระเจ้าไว้เหนืออื่นใดและวอนขอให้**พระประสงค์ของพระองค์จงสำเร็จไป** ต่อเมื่อเรายอมรับและยกย่องพระองค์อย่างเหมาะสมแล้วเท่านั้น การวอนขอสิ่งต่างๆ ที่ต้อง การจึงจะเกิดขึ้นและเป็นไปได้

คำภาวนาต้องเกี่ยวข้องกับตัวเราและพระเจ้าทั้งครบ

- ข้อสังเกตประการสุดท้ายคือ คำวอนขอตอนที่สอง นอกจากจะเกี่ยวข้องกับความต้องการของเราทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตแล้ว ยังเกี่ยวข้องกับพระเจ้าทั้งสามพระบุคคลอย่างน่าอัศจรรย์อีกด้วย

ความต้องการ

เวลา

ผู้ประทาน

อาหารซึ่งจำเป็นสำหรับ
ชีวิต

ปัจจุบัน

พระบิดา

การอภัย

อดีต

พระบุตร

ความช่วยเหลือเมื่อถูก
ประจัญ

อนาคต

พระจิต

ทั้งครบ

การภาวนาจึงเป็นการนำตัวเรา**ทั้งครบ**มามอบไว้ในความดูแลของ
พระเจ้า

และในเวลาเดียวกันก็นำพระเจ้า**ทั้งครบ**มาไว้ในชีวิตของเรา !

ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย

- พระเยซูเจ้าทรงสรุปความเชื่อของคริสตชนไว้ดีที่สุดในเมื่อทรงสอนเราให้เรียก **พระเจ้า** ว่า **บิดา** เพราะความเป็น “พ่อ” ของพระเจ้าได้ก่อให้เกิด **ความสัมพันธ์** ใหม่ในชีวิตของเราถึง 5 ด้านด้วยกัน

1. กับโลกที่มองไม่เห็น

- ในอดีตมนุษย์เชื่อว่าผีเทพเจ้ามากมายสิงสถิตอยู่ในทะเล มหาสมุทร แม่น้ำ ลำธาร ต้นไม้ ป่า ภูเขา ก้อนหิน ฯลฯ เทพเจ้าเหล่านี้ไม่เป็นมิตรกับมนุษย์ ทำให้มนุษย์ต้องเจริญชีวิตด้วยความหวาดกลัวและจำเป็นต้องเซ่นไหว้บรรดาเทพเจ้าเพื่อให้รอดพ้นจากภัยพิบัติต่าง ๆ
- ทุกวันนี้ ความเกรงกลัวต่อเทพเจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ซึ่งมองไม่เห็นก็ยังคงมีอยู่ทั่วไป ดังจะเห็นได้จากการเซ่นไหว้บวง สรวงเจ้าที่เจ้าทางและสิ่งศักดิ์สิทธิ์เพื่อให้แคล้วคลาดจากภัยอันตรายและเคราะห์กรรมต่าง ๆ นานา

น้ำศักดิ์สิทธิ์

น้ำศักดิ์สิทธิ์

4 มกราคม 2550 ชาวบ้าน อำเภอเด่นชัย จังหวัดแพร่ และหมู่บ้านใกล้เคียงมาคูดึงประหลาดในรั้วของบ้านหลังหนึ่ง ที่มีน้ำผุดขึ้นจากดินไหลนองไปทั่วบริเวณ โดยชาวบ้านเชื่อว่าเป็นน้ำศักดิ์สิทธิ์ ได้ใช้น้ำดังกล่าวไปรักษาโรคร้ายไข้เจ็บ และเป็นสิริมงคล

เจ้าของพื้นที่ที่น้ำผุด กล่าวว่า เห็นสนามหน้าบ้านผุดสังเกตตั้งแต่ในช่วงเช้า เมื่อตรวจสอบพบว่า มีน้ำซึมออกมาจากดิน เมื่อลองเอานิ้วเขี่ยดูน้ำยิ่งออกมากขึ้น คืนก่อน ตนได้ฝันเห็นยายซึ่งเสียชีวิตไปแล้วมาเข้าฝันบอกว่าไม่สบายอยากได้

น้ำศักดิ์สิทธิ์

ยาพาราเซตามอล เมื่อตนเดินไปหยิบยามาให้ ยายก็หายไปแล้ว ตอนเข้าน้ำก็ลุกขึ้นมา ทำให้นึกถึงฝันและเชื่อว่าเป็นยารักษาโรค จึงได้เอารูปเทียนดอกไม้มานบูชา และขอน้ำไปเก็บไว้เพราะเชื่อว่ารักษาโรคได้ รอตักน้ำตั้งแต่ตอนเช้ากว่าจะได้ตักน้ำก็เกือบเที่ยง โดยนำรูปเทียน-เงินถวายจำนวน 20 บาท วางใส่ในถาดดอกไม้มงคลเป็นบุญของชาวบ้านที่สิ่งศักดิ์สิทธิ์เห็นใจ ชาวบ้านที่อยู่ในสภาวะข้าวยากมากแพง จึงประทานน้ำศักดิ์สิทธิ์ให้รักษาโรคคนยากคนจน ชาวบ้านต่างขอตักน้ำศักดิ์สิทธิ์ไปบ้าน ขณะที่น้ำได้คืนก็ลุกขึ้นมาตลอดเวลา

น้ำศักดิ์สิทธิ์

มีทั้งน้ำและฟองอากาศ เมื่อชาวบ้านร้องขอให้แสดงปาฏิหาริย์ให้ผุด
ฟองอากาศ บ่อน้ำขนาดเล็กก็สำแดงให้เห็นทันที

เมื่อเจ้าหน้าที่สาธารณสุขจากโรงพยาบาลสมเด็จพระยุพราช ได้
เดินทางมาที่เกิดเหตุเพื่อเก็บตัวอย่างน้ำ ขณะที่จะเข้าไปตักน้ำ ปราบฏว่่าน้ำ
ที่ไหลออกมาอย่างรุนแรงหยุดทันทีและยุบตัวจนพื้นดินแห้ง ซึ่งหลังจากนั้น
ประมาณ 20 นาที น้ำก็ผุดขึ้นมาอีก ทำให้ชาวบ้านเชื่อว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่
พอใจที่แพทย์ไปเก็บตัวอย่างน้ำ

ข้อเท็จจริง

- เมื่อน้ำไหลออกมาอีก นายสุรินทร์ นิภาโยธิน กำนันตำบลแม่จ๊ะ นำลูกบ้านชุดหาที่มาของน้ำศักดิ์สิทธิ์ดังกล่าว พบท่อเก่า เป็นท่อพีวีซีขนาด 6 นิ้ว มีน้ำไหลออกมา
- เมื่อชุดตรวจสอบไปอีก พบว่าเป็นท่อจากส้วมเก่าบ้านติดกัน ห่างจากจุดเกิดเหตุเพียง 4 เมตรเท่านั้น ซึ่งกำลังสร้างส้วม และเปลี่ยนปั้มน้ำเพื่อสูบน้ำเข้าไปในส้วม
- เมื่อชาวบ้านทราบว่าน้ำดังกล่าวมาจากท่อในส้วมเก่า หลายคนที่ดื่มน้ำศักดิ์สิทธิ์เข้าไปแล้วถึงกับอาเจียนออกมาทันที

1. กับโลกที่มองไม่เห็น

- แต่พระเยซูเจ้าทรงสอนเราว่าพระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์และเที่ยงแท้ไม่ได้มีมากมายจนเช่นไหว้อาใจไม่ถูก แต่มีเพียงพระองค์เดียว และที่สำคัญ พระองค์ทรงเป็น “บิดา” ผู้มีหัวใจแบบ “พ่อ” เราจึงไม่ต้องหวาดกลัวพระเจ้าหรืออำนาจเร้นลับที่มองไม่เห็นอีกต่อไป

2. กับโลกที่มองเห็น

- หลังจากได้ประสบกับภัยธรรมชาติมากมายดังเช่น สึนามิ เฮอริเคน ไชโคลน ใต้ฝุ่น แผ่นดินไหว หรือที่เกิดจากน้ำมือของมนุษย์เองเช่น สงคราม การก่อการร้าย การปล้นฆ่า เครื่องบินตก รถชนกัน คนฆ่าตัวตาย รวมถึงความทุกข์ยากต่าง ๆ นานาแล้ว เราอาจวิตกกังวลว่าโลกใบนี้น่าอยู่และเป็นมิตรกับเราจริงหรือ ?
- เมื่อพระเยซูเจ้าทรงสอนให้เราเรียกพระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกใบนี้ว่า “พ่อ” ความกังวลสงสัยดังกล่าวจึงหมดไป เพราะย่อมไม่มีพ่อคนใดสร้างโลกที่เป็นศัตรูให้ลูกอยู่อาศัยเป็นแน่

2. กับโลกที่มองเห็น

- เมื่อข้อเท็จจริงเป็นเช่นนี้ เราจึงเข้าใจความหมายของความทุกข์ยากต่าง ๆ ว่าเป็นแผนการของ “พ่อ” ที่ต้องการสอนและเตรียมเราให้พร้อมสำหรับชีวิตใหม่ที่ดีกว่า และเมื่อเข้าใจดังนี้ เราย่อมอดทนและเผชิญหน้ากับความทุกข์ยากต่าง ๆ ได้ดีกว่าและมากกว่า
- นอกจากช่วยให้เข้าใจแผนการของ “พ่อ” ได้ดีกว่าแล้ว ความทุกข์ยากบางประการยังเป็นผลดีกับตัวเราขณะนี้อีกด้วย เช่น “การเจ็บป่วย” ซึ่งแม้จะไม่ใช่อะไรที่น่าปรารถนา แต่ก็เหมือน “สัญญาณเตือนภัย” ให้เราไปพบแพทย์ก่อนที่โรคร้ายจะลุกลามจนสายเกินแก้

3. กับเพื่อนมนุษย์

- เราทุกคนเป็นพี่น้องกันเพราะต่างก็มี “พ่อ” องค์เดียวกัน ด้วยเหตุนี้เราต้องรักกัน ให้อภัยกัน และแบ่งปันซึ่งกันและกัน
- ในบทข้าแต่พระบิดาไม่มีคำว่า “ฉัน” คนที่เห็นแก่ตัวมักคิดถึงแต่ “ฉัน” จึงสวดบทข้าแต่พระบิดาไม่ได้ อย่างดีก็แค่อ่านหรือท่องจำบทข้าแต่พระบิดาเท่านั้น

4. กับตัวเอง

- ในโลกนี้ไม่มีใครรู้จักตัวเราดีไปกว่าตัวเราเอง เรารู้ว่าตัวเองเป็นคนบาป อ่อนแอ เหลวไหล หลอกลวง และก่อกรรมทำเข็ญผู้อื่นไว้มากน้อย เพียงใด จนบางครั้งเรารู้สึกหมดอาลัยตายอยาก เกือบคิดตัวเอง ดูหมิ่นตัวเอง และคิดว่าตัวเองไร้ค่า
- แต่พระเยซูเจ้าทรงสอนเราให้เป็น “มิตร” กับตัวเอง เพราะแม้เราจะรู้สึกหมดอาลัยตายอยากและไร้ค่าสักเพียงใดก็ตาม เรายังคงมีค่าเสมอในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้ทรงเป็น “บิดา” ที่ทรงกางพระหัตถ์คอยต้อนรับเราผู้เป็นทั้ง “บุตร” และ “ทายาทสวรรค์” อยู่เสมอ

5. กับพระเจ้า

- ความสัมพันธ์นั้น “พ่อ-ลูก” กับพระเจ้า หาได้เป็นการดึงพระเจ้าลงมาเสมอกับมนุษย์แต่ประการใดไม่ แต่เป็นการทำให้เรามนุษย์เข้าถึงความรัก ความยิ่งใหญ่ และพระฤทธานุภาพของพระเจ้าผู้สูงสุดได้ง่ายขึ้น
- แล้วยังมี **ความสัมพันธ์** อันใดยิ่งใหญ่และสำคัญมากไปกว่าการมีพระเจ้าเป็น **บิดา** ของเราอีกเล่า ?

พระองค์สถิตในสวรรค์

- พระเจ้าไม่ทรงเป็นเพียง “พ่อ” ของเราเท่านั้น แต่ยังทรงเป็น “พ่อผู้อยู่ในสวรรค์” อีกด้วย
- คำ “สวรรค์” บ่งบอก 2 นัย

1. ความศักดิ์สิทธิ์

- สวรรค์เป็นสถานที่แห่งความศักดิ์สิทธิ์ พระเจ้าทรงเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์
- บางคนจงใจใช้ความสัมพันธ์กับ “พ่อ” เป็นข้ออ้างที่จะดำเนินชีวิตสบาย ๆ หรือปล่อยตัวอยู่ในบาป โดยคิดว่า “*เดี๋ยวนะพ่อ (พระเจ้า) ก็ยกโทษให้เองแหละ*”
- แต่เราจะหยุดอยู่ที่คำว่า “พ่อ” เพียงอย่างเดียวไม่ได้ เราต้องระลึกด้วยว่า “*พ่อของเราอยู่ในสวรรค์*” และทรงไว้ซึ่งความ “*ศักดิ์สิทธิ์*”

1. ความศักดิ์สิทธิ์

- ในพระวรสารนักบุญมาระโก พระเยซูเจ้าทรงเรียกพระเจ้าเป็น “บิดา” เพียงหกครั้ง แสดงว่าแม่จะเป็นบุตรของพระเจ้า พระองค์ยังทรงเคารพในความศักดิ์สิทธิ์ของ “พระบิดา” ผู้สถิตในสวรรค์
- เพราะฉะนั้นเราต้องดำเนินชีวิตอย่าง “ศักดิ์สิทธิ์” ดังที่ “พ่อในสวรรค์” ของเราทรงเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์

2. พระอนุภาพ

- สวรรค์ให้ความรู้สึกว่าเป็นสถานที่ของผู้ทรงฤทธิ์
- พ่อแม่ทุกคนย่อมรักและปรารถนาให้ลูกของตนเป็นคนดีและประสบความสำเร็จในชีวิต แต่เชื่อว่าความรักและความปรารถนาดีของพ่อแม่จะช่วยคลอบคลุมความสำเร็จให้แก่ลูกได้ทุกคนและทุกครั้งไป หลายครั้งด้วยซ้ำไปที่มักลงเอยด้วยความผิดหวัง ทั้งนี้เป็นเพราะความรักของพ่อแม่ไม่มีฤทธิ์อำนาจใครรองรับ
- ตรงกันข้ามกับ “พ่อ” ของเราผู้สถิตในสวรรค์ พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยฤทธิ์อำนาจ ทุกคนที่มาพึ่งพา “ความรัก” ของพระองค์จึงไม่มีทางพบกับคำว่าผิดหวัง

2. พระอนุภาพ

- เราจึงวางใจในพระเจ้าผู้ทรงเป็น “พ่อ” ของเราได้อย่างเต็มเปี่ยม และแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น

พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ

- คำ *สักการะ* ตรงกับคำกรีก *hagiazesthai* (ฮาเกียเซสธาย) ซึ่งมาจากรากศัพท์เดียวกันกับคำคุณศัพท์ *hagios* (ฮาเกียออส)
- ฮาเกียออส แปลตามตัวคือ “แยก, แยกต่าง, ศักดิ์สิทธิ์”
- *สักการะ* หรือ *ฮาเกียเซสธาย* จึงหมายถึงการ “ทำให้สิ่งหนึ่งหรือบุคคลหนึ่ง ศักดิ์สิทธิ์ด้วยการแยกให้แตกต่างจากสิ่งอื่นหรือบุคคลอื่น”

พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ

- วัดเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ (ฮาเก้ออส) เพราะถูกแยกออกมาให้แตกต่างจากสิ่งก่อสร้างอื่น ๆ วันของพระเจ้าก็ศักดิ์สิทธิ์เพราะถูกแยกออกมาจากวันอื่นเพื่อพระเจ้าโดยเฉพาะ เป็นต้น
- คำวอนขอนี้จึงหมายถึง **ขอให้พระนามของพระเจ้าได้รับการปฏิบัติแตกต่างจากนามอื่น ให้อยู่ในตำแหน่งอันเป็นเอก ลักษณะสูงสุด สมพระเกียรติ และไม่มีผู้ใดเสมอเหมือน**

พระนาม = บุคคล

- อนึ่งคำ *พระนาม* ในภาษาฮีบรูมีความหมายพิเศษเพราะไม่ได้หมายถึงเพียง “ชื่อ” หรือ “นาม” ที่ใช้เรียกคนใดคนหนึ่งเท่านั้น แต่หมายรวมถึง “บุคลิกลักษณะหรือธรรมชาติเฉพาะ” ที่ทำให้เป็น “บุคคลคนนั้น” หรือ พูดง่าย ๆ คือหมายถึง “คนนั้นทุกคน”
- พระคัมภีร์กล่าวว่า **“ผู้ที่รู้จักพระนาม ย่อมวางใจในพระองค์”** (สดด 9:10) ความหมายคือ ผู้ที่รู้จักบุคลิกลักษณะและธรรมชาติของพระเจ้าว่าทรงเป็น เช่นใดแล้วเท่านั้น จึงจะกล้าวางใจในพระองค์ ไม่ใช่เพียงแค่รู้จักชื่อของ พระเจ้าก็วางใจในพระองค์แล้ว

พระนาม = บุคคล

- “บางคนหวังพึ่งรถศึก บางคนทรงนั่งด้วยม้าศึก แต่เราทั้งหลายเรียกหาพระนามพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา” (สดด 20:7) ยอมบ่งบอกชัดเจนว่าในยามสงคราม ชาวอิสราเอลใจพระเจ้าไม่ใช่เพราะจำได้ว่าพระองค์ชื่อยาห์เวห์ แต่เพราะพวกเขาารู้จักธรรมชาติของพระองค์ว่าทรงฤทธิ์และทรงรักพวกเขา มากเพียงใด
- ประกาศกอิสยาห์ทำนายถึงยุคสมัยของพระเมสสิยาห์ไว้ว่า “**ประชากรของเราจะรู้จักพระนามของเรา**” (อสย 52:6) นั่นคือรู้จริงและรู้อย่างเต็มเปี่ยมว่าพระเจ้าทรงเป็นเช่นใด เพราะพระเมสสิยาห์คงไม่เสด็จมาเพียงเพื่อบอกว่าพระเจ้าชื่ออะไรเท่านั้น

เคารพยำเกรงพระเจ้า

- เมื่อรวมความหมายของคำว่า “พระนาม” และ “สักการะ” เข้าด้วยกัน เราอาจอธิบายความหมายของคำวอนขอประการนี้ได้ว่า **“โปรดให้เราสามารถยกพระเจ้าไว้ในตำแหน่งที่เหมาะสมกับธรรมชาติของพระองค์”**
- และวิธีเดียวที่จะยกพระองค์ไว้ในตำแหน่งที่เหมาะสมได้ก็คือ โดยการ **“เคารพยำเกรงพระองค์”** (*Reverence*)

เพื่อจะได้เชื่อว่ามีความเคารพยำเกรงพระเจ้า

1. **เชื่อว่ามีพระเจ้า** เพราะเราไม่อาจเคารพยำเกรงผู้ที่ไม่มีตัวตนได้
2. **รู้จักพระองค์** ผู้ทรงมีคุณสมบัติสำคัญ 3 ประการคือ “ศักดิ์สิทธิ์ ยุติธรรม และเปี่ยมด้วยความรัก” หากพระองค์ทรงเป็นเหมือนเทพเจ้ากรีกที่ชอบกลั่นแกล้งมนุษย์ให้เกรงกลัว เราคงไม่เคารพรักพระองค์เป็นแน่
3. **รับรู้อาณาเขตของพระองค์** ทุกแห่งและทุกเวลา
4. **นบนอบพระองค์** และปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์

พระอาณาจักรจงมาถึง
พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์

ภารกิจของ **พระเยซูเจ้า**

- พระองค์ตรัสว่า “เราต้องประกาศข่าวดีเรื่องพระอาณาจักรของพระเจ้าให้แก่เมืองอื่นด้วย เพราะเราถูกส่งมาเพื่อการนี้” (ลก 4:43)
- แปลว่าพระองค์เสด็จมาเพื่อ **ประกาศข่าวดี** และข่าวดีที่ทรงประกาศคือเรื่อง
- **พระอาณาจักรของพระเจ้า**
- หรือ **สวรรค์** นั่นเอง

“พระอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ในหมู่ม่านทั้งหลายแล้ว”

- เราเคยคิดกันว่า “สวรรค์” เป็นเรื่องของ “อนาคต” ในโลกหน้า
- แต่พระเยซูเจ้าทรงกล่าวถึง “สวรรค์” หรือ “พระอาณาจักรของพระเจ้า” ทั้งในแง่ที่เป็นอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

“พระอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ในหมู่ท่านทั้งหลายแล้ว”

- **อดีต** - “ท่านทั้งหลายจะรำไห้คร่ำครวญและขบฟันด้วยความขุ่นเคืองเมื่อแลเห็นอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ กับบรรดาประกาศกในพระอาณาจักรของพระเจ้า แต่ท่านทั้งหลายกลับถูกไล่ออกไปข้างนอก” (ลก 13:28)
- **ปัจจุบัน** - “ไม่มีใครจะพูดว่า ‘พระอาณาจักรอยู่ที่นี้ หรืออยู่ที่นั่น’ เพราะพระอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ในหมู่ท่านทั้งหลายแล้ว” (ลก 17:21)
- **อนาคต** - “พระอาณาจักรจงมาถึง” (มธ 6:10)

เป็นไปได้อย่างไรที่พระอาณาจักรของพระเจ้า

- เกิดขึ้นแล้วในอดีต (ก่อนพระเยซูเจ้าประสูติ)
- ดำรงอยู่ในปัจจุบัน (สมัยพระเยซูเจ้า)
- และจะมาถึงในอนาคต (เมื่อสิ้นพิภพ) ?

ลีลาชีวิต

- คุณเจสำหรับไขปัญหาที่อยู่ที่ลีลาในภาษาฮีบรูที่เรียกว่า Parallelism ตามลีลานี้ ชาวฮีบรูนิยมเขียนหรือพูดสิ่งเดียวกันซ้ำ 2 ครั้ง โดยครั้งที่สอง อาจเป็นเพียงการซ้ำ หรือขยายความเพิ่มเติมให้ครั้งแรกก็ได้
ครั้งแรก **“ผู้ชอบธรรมย่อมเป็นสุข”** (สดด 1:1)
ครั้งที่สอง **“เขาไม่เดินตามคำแนะนำของคนชั่ว”** (สดด 1:1)
- เราจึงได้คำอธิบายของผู้ชอบธรรมว่าเป็น **ผู้ที่ไม่เดินตามคำแนะนำของคนชั่ว**

พระอาณาจักรจงมาถึง

- หากเรานำลีลาเดียวกันมาใช้กับคำวอนขอทั้ง 2 ประการดังนี้
ครั้งแรก “*พระอาณาจักรจงมาถึง*” (มธ 6:10)
ครั้งที่สอง “*พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์*” (มธ 6:10)
- เราอาจให้คำนิยามของพระอาณาจักรของพระเจ้าได้ดังนี้

พระอาณาจักรของพระเจ้าคือ

ตั้งคมบนโลกนี้

ที่พระประสงค์ของพระเจ้าได้รับการปฏิบัติ

อย่างสมบูรณ์เหมือนในสวรรค์

การปฏิบัติตามพระประสงค์คือหนทางสู่สวรรค์

“คนที่กล่าวแก่เราว่า ‘พระเจ้าข้า พระเจ้าข้า’ นั้นมิใช่ทุกคนจะได้เข้าสู่อาณาจักรสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดาของเรา ผู้สถิตในสวรรค์นั้นแหละจะเข้าสู่สวรรค์ได้” (มธ 7:21)

“ธรรมเนียมปฏิบัติและคำสอนของบรรดาประกาศกมีผลบังคับจนถึงสมัยของยอห์น หลังจากนั้นมีการประกาศข่าวดีเรื่องพระอาณาจักรของพระเจ้า และทุกคนกำลังพยายามเข้าสู่พระอาณาจักรนี้” (ลก 16:16)

สวรรค์คือ การปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า

- เพราะ อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ตลอดจนบรรดาประกาศก ได้**ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า** ท่านจึงเป็นสมาชิกของพระอาณาจักรตั้งแต่ก่อนพระเยซูเจ้าเสด็จมาบังเกิด
- ทุกวันนี้ ผู้ใด**ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า**อย่างสมบูรณ์ก็เป็นสมาชิกของพระอาณาจักรแล้วตั้งแต่วេลานี้ และบนโลกนี้
- แต่เนื่องจากโลกนี้ยังอยู่ห่างไกลจากการ**ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า**อย่างสมบูรณ์ เราจึงต้องวอนขอให้พระอาณาจักรมาถึงในอนาคด้วย

การปฏิบัติตามพระประสงค์เป็นสวรรค์ได้อย่างไร ?

- ตั้งแต่ปฐมกาล พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ **ตามฉายา** (image) ของพระองค์ และให้มี **ความคล้ายคลึง** (likeness) กับพระองค์ (ปฐมก 1:26)
- ธรรมชาติของพระเจ้าผู้ทรงเป็นจิตล้วนคือทรงมี **สติปัญญา** และ **อำเภोज** (free will) มนุษย์ผู้เป็นฉายาของพระองค์จึงมีทั้งสติปัญญาและอำเภोजเหมือนพระองค์

การปฏิบัติตามพระประสงค์เป็นสวรรค์ได้อย่างไร ?

- นอกจากมีสติปัญญาและอำเภอใจเหมือนพระองค์แล้ว มนุษย์ยังถูกสร้างมาให้มี “ความคล้ายคลึง” กับพระเจ้า นั่นคือรู้จักใช้สติปัญญาเพื่อ **คิดเหมือนพระเจ้า** และใช้อำเภอใจเพื่อ **รักและปรารถนาเหมือนพระเจ้า**
- เมื่อเรา “ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า” ก็เท่ากับเรากำลังคิดและปรารถนาเหมือนพระเจ้า ซึ่งจะนำเราไปสู่การดำเนิน **ชีวิตเหมือนพระเจ้า**

การปฏิบัติตามพระประสงค์เป็นสวรรค์ได้อย่างไร ?

- การมีชีวิตเหมือนพระเจ้าคือ **สุดยอดปรารถนา** ของทุกคนเพราะไม่มีสิ่งใดยิ่งใหญ่ เทียงแท้ และสมบูรณ์ยิ่งไปกว่าพระ “**ผู้เป็นเจ้า**” อีกแล้ว
- การได้สิ่งอันเป็นสุดยอดปรารถนาคือ **ความสุขสูงสุด** ที่ทำให้จิตใจของเรา “**อิ่ม, พอ**” และ “**ได้พักผ่อนในพระเจ้า**”
- การปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าจึงเป็น **สวรรค์** หรือ **พระอาณาจักรของพระเจ้า** ด้วยประการฉะนี้ !!

ชีวิตในโลกหน้า

- นอกจากพระเจ้าจะทรงสร้างเราให้มีชีวิตเหมือนพระองค์ตั้งแต่สร้างโลกแล้ว นักบุญยอห์นยังกล่าวถึงชีวิตในโลกหน้าว่า “ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้ เราเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว แต่เราจะเป็นอย่างใดในอนาคตนั้นยังไม่ปรากฏชัดแจ้ง เราตระหนักดีว่า เมื่อพระองค์ทรงปรากฏ เราจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะเราจะได้เห็นพระองค์อย่างที่เราได้เห็นพระองค์ทรงเป็น”
(1 ยน 3:2)
- สรุปว่า ชีวิตในโลกหน้าก็คือ **ชีวิตเหมือนพระเจ้า**

ขณะนี้...

- ทุกวันนี้หากเราดำเนิน **ชีวิตเหมือนพระเจ้า** ด้วยการปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์ ก็เท่ากับว่าเราได้เป็นสมาชิกของพระอาณาจักรสวรรค์แล้วตั้งแต่ในโลกนี้ อีกทั้งยังเป็นหลักประกันว่าเราจะได้เป็นสมาชิกถาวรชั่วนิรันดร์ในโลกหน้าอีกด้วย
- หากในโลกนี้เราไม่สามารถดำเนินชีวิตเหมือนพระเจ้าได้แล้ว ก็อย่าหวังไกลไปถึงสวรรค์หรือพระอาณาจักรในโลกหน้าเลย

ขณะนี้...

- อย่าลืมว่า พระเยซูเจ้าทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อไถ่บาปของเรา และทำให้เราเป็น **อิสระ** จากบาปและอดีตอันขมขื่นแล้ว
- **บัดนี้** เราสามารถลุกขึ้นยืนและหันกลับมาดำเนินชีวิตเหมือนพระเจ้าด้วยการ **“คิดและปรารถนาเหมือนพระองค์”** อีกครั้งหนึ่งแล้ว !
- ทุกวันนี้ไม่มี **“ข่าว”** อะไรจะ **“ดี”** ไปกว่าการที่พระเยซูเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อให้เรามนุษย์มี **“ชีวิตเหมือนพระเจ้า”** อีกแล้ว !!!

ทำทีในการปฏิบัติตามพระประสงค์

1. ต้องไม่ใช่แบบงานต่อฤทธิ์อำนาจของพระองค์ หรือเพราะหมดทางเลือกอื่น
2. ต้องไม่ใช่แบบจำยอมโดยที่ลึก ๆ แล้วไม่พอใจการตัดสินใจของพระเจ้า
3. แต่ ต้องเป็นไปด้วยความรักและความวางใจอย่างเต็มเปี่ยม เพราะพระองค์ทรงเปี่ยมด้วยปรีชาญาณและความรักยิ่งใหญ่ ดังที่นักบุญเปาโลกล่าวไว้ว่า “พระองค์มิได้ทรงหวงแหนพระบุตรของพระองค์ แต่ทรงมอบพระบุตรเพื่อเราทุกคน แล้วพระองค์จะไม่ประทานทุกสิ่งให้เราพร้อมกับองค์พระบุตรหรือ” (รม 8: 31-32)

โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้

- ต้นฉบับใช้คำ “ปัง” แทน “อาหาร” ซึ่งมีผู้ให้ความหมายไว้ต่าง ๆ กัน เช่น
 1. หมายถึง “ปัง” ในอาหารค่ำครั้งสุดท้ายซึ่งเรารื้อฟื้นทุกครั้งที่เวลาถวายบูชามิสซา คำภาวนานี้จึงเป็นการวอนขอให้ได้รับ “ศีลมหาสนิท” ทุกวัน
 2. หมายถึงอาหารฝ่ายวิญญาณซึ่งได้แก่ “พระวาจาของพระเจ้า” ดังที่ทรงตรัสว่า “มนุษย์มิได้ดำรงชีวิตด้วยอาหารเท่านั้น แต่ดำรงชีวิตด้วยพระวาจาทุกคำที่ออกจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ 4:4)

โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้

3. หมายถึง “พระเยซูเจ้า” เอง เพราะพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นปังแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิว และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย” (ยน 6:34)
4. หมายถึง “งานเลี้ยงในอาณาจักรสวรรค์” (*messianic banquet*) คำภาวนานี้จึงเป็นการวอนขอพระเจ้าโปรดประทานที่นั่งในงานเลี้ยงบนสวรรค์

τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον

- สาเหตุที่ผู้คนสมัยก่อนเน้นการอธิบายความหมายของคำ “ปัง” เป็น เพราะพวกเขาไม่เข้าใจความหมายของคำกรีก *epiousios* (เอป็ีอูชีออน) ซึ่งพบการใช้เพียงครั้งเดียว จนออริยีนซึ่งเป็นบิดาจารย์ของพระศาสนจักรฟันธงว่ามัทธิวประดิษฐ์คำนี้ขึ้นมาเอง
- จวบจนศตวรรษที่ 20 นี้เองที่เราพบคำ “เอป็ีอูชีออน” ในกระดาษปาไพรัสของศตวรรษที่ 5 ซึ่งหญิงผู้หนึ่งเขียนต่อจากรายชื่อของข้าหลายรายการ จึงพอจะคาดเดาความหมายได้ว่า “พอสำหรับวันนี้” หรือ “สิ่งจำเป็นสำหรับวันนี้”

ขอทุกสิ่ง

- ความหมายของคำภาวนาประการนี้จึงอธิบายได้ง่าย ๆ ว่า **โปรดประทาน** **ทุกสิ่ง** ที่จำเป็นสำหรับชีวิตวันนี้

ผลที่ตามมา

1. ในเมื่อพระเจ้าทรงเอาพระทัยใส่ร่างกายของเรา ความรอดจึงเป็นเรื่องของบุคคลทั้งครบ ไม่ใช่เรื่องของวิญญาณเพียงด้านเดียว
2. ให้เราขอเฉพาะสิ่งที่จำเป็นสำหรับวันนี้เท่านั้น อย่าวิตกกังวลถึงอนาคตที่ยังมาไม่ถึง จงดูเรื่องมานนาในที่เปลี่ยวเป็นตัวอย่าง (อพย 16:1-21)

ผลที่ตามมา

3. เราต้องวอนขอทุกสิ่งเพราะ “ทุกสิ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า” บางคนอาจแย้งว่าพืชผลในไร่นาเป็นผลพวงจากน้ำพักน้ำแรงของตนเอง ไม่ใช่ของพระเจ้า จริงอยู่เราเป็นผู้เพาะปลูก แต่ผู้ที่ทำให้มันเจริญเติบโตคือพระเจ้า ดังที่นักบุญเปาโลกล่าวไว้ว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้ปลูก อปอลโลเป็นผู้รดน้ำ แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้บันดาลให้เติบโตขึ้น” (1 คร 3:6)

ผลที่ตามมา

4. เราต้องร่วมมือกับพระเจ้า เพราะหากเราขออาหาร แล้วนั่งอมือรอให้อาหารลอยลงมาจากสวรรค์ เราอดตายแน่ เพราะฉะนั้นพึงระลึกอยู่เสมอว่า “คำภาวนาที่ปราศจากกิจการเป็นคำภาวนาที่ไร้ผล” (*Prayer without deeds is dead*) เหตุว่า “ปราศจากพระเจ้าเราทำอะไรไม่ได้ฉันใด ปราศจากความพยายามและความร่วมมือของเรา พระองค์ก็ช่วยอะไรเราไม่ได้ฉันนั้น”

ผลที่ตามมา

5. เราต้อง “แบ่งปัน” ซึ่งกันและกัน เพราะพระองค์ทรงสอนให้เรา
ภาวนาว่า “*give us*” ไม่ใช่ “*give me*” การแบ่ง ปันซึ่งกันและกันจึงเป็น
การช่วยพระเจ้าแจกจ่ายสิ่งที่จำเป็นแก่ผู้วอนขอ

คำภาวนาข้อนี้จึงไม่ใช่การวอนขอสิ่งที่เราต้องการเพียงด้านเดียว แต่
ยังเป็นการวอนขอให้เราสามารถแบ่งปันสิ่งที่มีแก่ผู้ขัดสนหรือด้อย
โอกาสกว่าอีกด้วย

โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้า

- เพื่อจะวอนขอการอภัยได้ ก่อนอื่นใดหมดเราต้องสำนึกว่าตัวเราเป็นคนบาป และเราจะสำนึกว่าเป็นคนบาปได้ก็ต่อเมื่อรู้ว่า “**บาปคืออะไร**” แล้วเท่านั้น
- พระธรรมใหม่ใช้ศัพท์กรีก 5 คำเพื่อหมายถึงบาป

บาป

1. *anomia* (อาโนมีอา) แปลว่า **ไม่มีกฎ** “บาป” จึงหมายถึงการรู้ว่าอะไรถูกและอะไรผิด แต่ยังคงเลือกทำผิดราวกับว่าไม่มีกฎเกณฑ์ใด ๆ ทั้งสิ้น
2. *parabasis* (พาราบาซิส) แปลว่า **ก้าวข้าม** “บาป” หมายถึงการก้าวข้ามเส้นแบ่งระหว่างถูกและผิด ซื่อสัตย์และหลอกลวง จริงและเท็จ ใจกว้างและเห็นแก่ตัว ฯลฯ

บาป

3. *paraptōma* (พาร์พ โตมา) แปลว่า **ลื่นข้าม** “บาป” หมายถึงการลื่นข้ามเส้นแบ่งเหมือน “ก้าวข้าม” ในข้อ 2 โดยมีสาเหตุมาจากการไม่ระมัดระวังตัว ปล่อยให้แรงกระตุ้นหรือค้นหาเข้าครอบงำจนไม่สามารถควบคุมตัวเองได้และ “ลื่นข้าม” ในที่สุด
4. *opheilēma* (โอเฟยเลมา) แปลว่า **หนี้** “บาป” หมายถึงการไม่สามารถทำ “หน้าที่” ซ้ำระหนี้คืนได้ตามกำหนด หรือไม่สามารถทำ “หน้าที่” ที่ต้องทำทั้งต่อพระเจ้าและต่อเพื่อนมนุษย์

บาป

5. *hamartia* (ฮามาร์ทีอา) แปลว่า **พลาดเป้า** “บาป” เป็นการพลาดเป้าจากสิ่งที่เรา “ควรเป็น” (*should*) หรือ “สามารถเป็นได้” (*could*)

สิ่งที่ทุกคนควรเป็นและต้องเป็นให้ได้คือ “ฉายาของพระเจ้า” (*Image of God*) ไม่ว่าเราจะเป็นพระสงฆ์ นัก บวช พ่อแม่ ลูกหลาน ครู นักเรียน ข้าราชการ พนักงาน หรืออยู่ในฐานะใดก็ตาม เราต้องพยายาม**คิด**และ**ทำ**เหมือนพระเจ้าให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

บาป

บาป จึงไม่ใช่การ **ทำผิดบัญญัติ** เพียงอย่างเดียว แต่หมายรวมถึงการ **ไม่**
ทำหน้าที่ที่ควรทำหรือสามารถทำได้ อีกด้วย

เหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น

- ความหมายตามตัวอักษรคือ “โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าตามสัดส่วนที่ข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น”
- เมื่อสวดบทข้าแต่พระบิดา หากเราไม่ยอมให้อภัยผู้อื่น ก็เท่ากับเรากำลังวอนขอพระเจ้าว่า “โปรดอย่าให้อภัยแก่ข้าพเจ้า เหมือนข้าพเจ้าไม่ให้อภัยแก่ผู้อื่น” !

เหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น

- การให้อภัยแก่ผู้อื่นเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นมากจนพระเยซูเจ้าต้องตรัสเสริมตอนท้ายบทภาวนาว่า “ถ้าท่านให้อภัยผู้ กระทำผิด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะประทานอภัยแก่ท่านด้วย แต่ถ้าท่านไม่ให้อภัยผู้ทำผิด พระบิดาของท่านก็จะไม่ประทานอภัยแก่ท่านเช่นเดียวกัน” (มธ 6:14-15)

เพื่อให้รักแบบคริสตชน

1. **เข้าใจ** ทุกคนทำอะไรย่อมมีเหตุผลของเขาเสมอ เช่น เขาอาจโมโห เพราะกำลังวิตกกังวลหรือเจ็บป่วย เขาไม่ชอบหน้าเราเพราะไม่เข้าใจ หรือเข้าใจเราผิด เขามีนิสัยก้าวร้าวเพราะเป็นกรรมพันธุ์หรือเพราะสภาพแวดล้อมหล่อหลอมเขามาเช่นนั้น เป็นต้น

หากเราเข้าใจเหตุผล เราย่อมให้อภัยได้ง่ายขึ้น

เพื่อจะให้อภัยแบบคริสตชน

2. **ดื่ม** ถ้าเราไม่สามารถลืมความผิดที่ผู้อื่นกระทำต่อเราได้ เราจะไม่มีความให้อภัยผู้ใดได้เลย วิธีแก้ไขคือให้เราเพ่ง มองที่ไม้กางเขนและวอนขอให้ “น้ำ” ที่ไหลออกมาจากสี ข้างของพระองค์ช่วยชำระล้างความทรงจำอันเลวร้ายเหล่านี้ นั้นออกไปให้หมด

เพื่อให้อภัยแบบคริสตชน

3. **รัก** แบบ *Agapē* (อาคาเป) คือปรารถนาให้ผู้อื่นได้รับสิ่งที่ดีที่สุด โดยไม่มีเงื่อนไข ไม่ว่าผู้นั้นจะปฏิบัติต่อเราแล้วร้ายเพียงใดก็ตาม
- ความรักแบบ “อาคาเป” เป็นความรักแบบพระเยซูเจ้าซึ่งจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อพระองค์เสด็จมาประทับอยู่ในจิตใจของเรา แต่พระองค์จะเสด็จเข้ามาประทับในจิตใจของเราได้ก็ต่อเมื่อเราเปิดประตูหัวใจและเชิญพระองค์เข้ามาเท่านั้น

A golden cross is positioned on the left side of the image, set against a dark, gradient background. The cross is rendered in a 3D style with a metallic gold finish. The text is centered on the right side of the image.

โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้เกิดการผจญ
แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ

ทดสอบ

- คำ *peirazein* ในภาษากรีกมีความหมายว่า “ทดลอง, ทด สอบ” มากกว่าจะแปลว่า “ผจญ, ประจญ, หรือ ล่อลวง” ซึ่งส่อไปในทางชักชวนผู้อื่นให้กระทำผิด
- เหตุผลคือ หากเราแปลคำ *peirazein* ในหนังสือปฐมกาลบทที่ 22 ข้อ 1 เป็น “ผจญ” เราจะได้ความว่า “พระเจ้าทรงผจญอับราฮัมให้ถวายอิสอัคบุตรชายเป็นเครื่องเผาบูชา” ซึ่งเป็น ไปไม่ได้เลยที่พระเจ้าจะล่อลวงอับราฮัมให้ทำผิด
- เมื่อเป็นเช่นนี้ เราจึงควรเปลี่ยนความคิดจากสิ่งที่เราเคยเรียก ว่า “การผจญ” แล้วมักลงเอยด้วยความพ่ายแพ้หรือ “บาป” เสียใหม่

ทดสอบ

- ความคิดใหม่คือ พระเจ้าทรง “*ประทานการทดสอบ*” แก่ผู้ที่ทรงเลือกสรร เพื่อให้เราเข้มแข็งมากขึ้น มีโอกาสชนะมากขึ้น และเป็นคนดีเหมาะสมกับงานที่จะทรงมอบหมายให้มากขึ้น จุดเดียวกับการส่งมนุษย์ขึ้นไปโคจรในอวกาศ นักบินอวกาศจำเป็นต้องได้รับการทดสอบจนกว่าจะแน่ใจว่าพร้อมและเหมาะสมสำหรับภารกิจอันยิ่งใหญ่นี้มิใช่หรือ ?
- การทดสอบจึงมีไว้สิ่งที่น่ากลัวหรือน่าอับอายซึ่งจะต้องปกปิดกันอีกต่อไป แต่เป็นสิ่งที่เราจะต้องเอาชนะและผ่านการทดสอบให้จงได้

ซาตานคือใคร ?

- คำ ซาตาน (Satan) ในภาษาฮีบรูมีวิวัฒนาการทางความหมายควบคู่กับประวัติศาสตร์ของชาวยิว ดังจะเห็นร่องรอยได้จากพระธรรมเดิม
 1. เริ่มแรกหมายถึง “ฝ่ายตรงข้าม” หรือ “ปรปักษ์” เช่น หัวหน้าชาวฟิลิสเตียห้ามดาวิดออกรบด้วยเพราะเกรงว่า “เขาอาจจะหันกลับมาเป็นศัตรู (ซาตาน) กับเราขณะทำการรบอยู่” (1 ซมอ 29:4) หรือเมื่อกษัตริย์ดาวิดเสด็จกลับกรุงเยรูซาเล็ม อาบิซัยต้องการให้ประหารชีวิตซิเมอีซึ่งเคยสาปแช่งและขว้างก้อนหินใส่ดาวิด แต่ดาวิดตรัสกับอาบิซัยว่า “ทำไมท่านจึงมาขัด (Satan) ความประสงค์ของเราในวันนี้เล่า ? (2 ซมอ 19:22)

ผู้ใส่ร้าย

2. ต่อมาความหมายพัฒนาไปสู่เชิงลบมากขึ้น และย้ายจากมนุษย์ไปสู่ เทวดาในสวรรค์ ซาตานคือบุตรของพระเจ้า (โยบ 1:6) ซึ่งทำหน้าที่ “กล่าวหา” มนุษย์ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า (โยบ 1:7; 2:2; ศคย 3:2)

ระยะนี้ชาวฮีบรูรับอิทธิพลของคำกรีก *Diabolos* (คือ *ไดโบลอส* – แปลว่า “การใส่ร้าย”) ซึ่งตรงกับ *Devil* ในภาษาอังกฤษเข้ามา ซาตานจึง มิใช่เพียง “ผู้กล่าวหา” แต่หมายถึง “ผู้ใส่ร้าย” มนุษย์ต่อหน้าพระเจ้า กระนั้นก็ตามซาตานยังไม่เป็นปรปักษ์กับพระเจ้า เพียงแต่เป็นฝ่ายตรงข้ามกับมนุษย์

อำนาจแห่งความมืด

3. ระหว่างถูกกวาดต้อนไปบาบิโลน ชาวยิวรับอิทธิพลความคิดของชาวเปอร์เซียเรื่องการตัดสินใจเลือกระหว่าง “อำนาจแห่งความสว่าง” และ “อำนาจแห่งความมืด” ซา ตานจึงถูกผลักให้เป็น “อำนาจแห่งความมืด” และยืนอยู่ชั่วตรงข้ามกับพระเจ้าและมนุษย์อย่างสุดโต่ง

ทำให้เจ็บใจ

- ในพระธรรมใหม่ “ซาตาน” หรือ “ปีศาจ” คือผู้อยู่เบื้องหลังความเจ็บใจ และความทุกข์ทรมานต่าง ๆ ดังที่พระเยซูเจ้าตรัสว่า “หญิงผู้นี้ (ถูกปีศาจสิง เจ็บป่วย หลังค่อม ยึดตัวตรึงไม่ได้) เป็นบุตรหญิงของอับราฮัม ซึ่งซาตานล่ามไว้เป็นเวลาสิบแปดปีแล้ว ไม่สมควรที่จะถูกแก้จากพันธนาการนี้ในวันสัปดาห์สุดท้ายหรือ” (ลก 13:16)

ต้องถูกทำลาย

- นอกจากนี้ ซาตานคือผู้ที่ล่อลวงยูดาสให้ทรยศพระเยซูเจ้า (ยน 13:2)
- ซาตานคือผู้ที่เราต้อง “ต่อสู้มันด้วยใจมั่นคงในความเชื่อ” (1 ปต 5:9)
- และคือผู้ที่จะต้องถูกทำลายชั่วนิรันดร์ดังอุปมาที่ว่า “แล้วพระองค์จะตรัสกับพวกที่อยู่เบื้องซ้ายว่า ‘ท่านทั้งหลายที่ถูกสาปแช่ง จงไปให้พ้น ลงไปในไฟนิรันดร์ที่ได้เตรียมไว้ให้ปีศาจและพรรคพวกของมัน’” (มธ 25:41)

“ตัวกู-ของกู” น่ากลัวกว่า

- เมื่อเห็นต้นกำเนิดและวิวัฒนาการของ “ซาตาน” ดั่งนี้แล้ว ตัวตนของซาตานจึงไม่น่ากลัวเท่ากับวิธีการ โจมตีของมัน เพราะมันมักใช้ “ความคิดและความปรารถนาของเราเอง” เป็นพันธมิตรและเป็นอาวุธของมัน จนอาจกล่าวได้ว่า “ศัตรู” ที่น่ากลัวที่สุดและต้องเฝ้าระวังมากที่สุดก็คือ “ตัวตนของเรา” นั่นเอง !!!

การผจญจากภายนอก

1. เกิดจากเพื่อน สังคมที่ทำงาน สภาพแวดล้อมรอบบ้าน ฯลฯ
2. เกิดจากผู้ที่รักเรา เช่นเรามีกระแสเรียกที่จะทำงานช่วย เหลือผู้ป่วย เป็นโรคติดต่อย่ำแรง แต่ถูกพ่อแม่ห้ามปรามด้วยความรักและห่วงใย
3. เกิดจากการตามกระแส ชอบทดลองดี แข่งกันแล้ว มักเกิดกับพวกวัยรุ่น

การผจญจากภายใน

1. เกิดจากความคิด ความปรารถนา และจุดอ่อนของเราแต่ละคน เราจึงต้องพยายามค้นหาจุดอ่อนของเราแล้วเฝ้าระวังไว้ให้ดี
2. เกิดจากพรสวรรค์และจุดแข็ง ซึ่งทำให้เรามั่นใจตัวเองมากเกินไป และตั้งตัวอยู่ในความประมาท

การผจญเกิดขึ้นเมื่อใด ?

- พระวรสาร 3 ฉบับเน้นเหมือนกันว่าการทดลองของพระเยซูเจ้าเกิดขึ้นทันทีหลังรับพิธีล้างจากยอห์น โดยเฉพาะมาระโกระบุไว้ชัดเจนว่า “ทันใดนั้น พระจิตเจ้าทรงคลให้พระองค์เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร” (มก 1:12)
- เป็นความจริงว่าเมื่อชีวิตของเราขึ้นสู่จุดสูงสุดหรือผ่านเหตุ การณ์สำคัญที่สุดแล้ว จะเกิดปฏิกิริยาตอบโต้ และส่วนใหญ่มักเป็นภัยมากกว่าเป็นคุณ เหมือนดอกไม้ไฟที่ขึ้นสู่จุดสูงสุดและสว่างไสวที่สุดแล้วก็จะดับมืดและร่วงตกลงมา

ยิ่งสูงยิ่งต้องระวัง

- พระเยซูเจ้าก็เช่นกัน พระองค์พឹងจะได้รับเกียรติสูงสุด โดยพระจิตเจ้าซึ่งเสด็จมาในรูปของนกพิราบทรงรับรองพระองค์ว่า “เป็นบุตรสุดที่รัก” ของพระบิดา และทันทีที่เป็นพระจิตเจ้าอีกเช่นกันที่ทรงนำพระองค์สู่ถิ่นทุรกันดารและการทดลอง
- เราจึงต้องระมัดระวังเป็นพิเศษเมื่อประสบความสำเร็จ หรือขึ้นสู่จุดสูงสุดในชีวิต !!

และต้องระวังตลอดชีวิต

- อย่าคิดว่าพระเยซูเจ้าทรงถูกทดลองในถิ่นทุรกันดารครั้งเดียวแล้วจบเลย
ดูคาเล่าว่า “เมื่อปีศาจทดลองพระองค์ทุกวิถีทางแล้ว จึงแยกจากพระองค์
ไป รอจนกว่าจะถึงเวลาที่เหมาะสม” (ลก 4:13)
- ที่เมืองซีซารียาแห่งฟิลิป หลังจากพระองค์ตรัสทำนายถึงพระทรมานแล้ว
เป็นเปโตรศิษย์เอกนั่นเองที่คัดค้านวิถีทางของไม้กางเขน และชักชวน
พระองค์ให้เลือกหนทางที่สบายกว่าและมีเกียรติมากกว่า จนพระองค์
ทรงดูว่า “เจ้าซาตาน ถอยไปข้างหลัง” (มธ 16:21-23)

และต้องระวังตลอดชีวิต

- ที่หนักสุดคือบนภูเขามะกอก เมื่อพระองค์ทรงภาวนาว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์มีพระประสงค์ โปรดทรงนำถ้อยนี้ไปจากข้าพเจ้าเถิด” (ลก 22:39-46)
- แสดงว่าพระองค์ทรงถูกทดลองตลอดชีวิต !!!
- เมื่อเป็นเช่นนี้เราจึงต้อง “เฝ้าระวังตลอดชีวิต” ไม่ใช่หลงผิดตั้งหน้าตั้งตาบำเพ็ญตบะหรือทำการใด ๆ เพื่อให้บรรลุถึงขั้นที่เรียกว่าจิตว่าง “ปลอดจากการทดลอง” เพราะพระเยซูเจ้าเองก็ไม่เคยและไม่ทรงพยายามด้วยที่จะบรรลุถึงขั้นนี้

วิธีต่อสู้กับการผจญ

1. เคารพตนเอง ลองถามตัวเองว่า “คนอย่างฉันน่าจะหรือจะทำสิ่งแบบนี้”
2. คิดถึงศักดิ์ศรีของบรรพบุรุษ ของวัด สถาบัน ประเทศ ชาติ ฯลฯ
3. คิดถึงคนที่เรารักและคนที่รักเรา “ถ้าติดคุก แล้วใครจะเลี้ยงดูลูกเมียล่ะ ?”
4. คิดว่าเรากำลังอยู่ต่อหน้าพระเยซูเจ้าเสมอ “ถ้าพระองค์อยู่ต่อหน้าเรา เราจะกล้าทำสิ่งนี้หรือ ?”

การป้องกันเชิงรุก

- ให้ถือหลักว่า “การหนี” หรือ “การตั้งรับ” มีแต่ตรงกับทรุด เพราะฉะนั้นเราต้อง
 1. คิดดี
 2. พูดดี
 3. ทำดี
- หากเรากำลัง “คิดดี”, “พูดดี” และ “ทำดี” อยู่ ย่อมเป็นไปได้เลยที่จะมีสิ่งใดมาชักนำเราให้ “คิดชั่ว” หรือ “ทำชั่ว” ได้
- นี่คือวิธี “ป้องกัน” การผจญที่ดีที่สุด !